

HET GEHEIM VAN YELIEN

HETTY VAN AAR ↙

Manteau

© 2016 Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Hetty van Aar

www.wpg.be - info@wpg.be
www.hettyvanaar.nl

Vertegenwoordiging in Nederland:

WPG Media BV
Wibautstraat 133
1097 DN Amsterdam
Postbus 1050
1000 BB Amsterdam

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Yelien gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 02 25847 3
D/2016/0034/149
NUR 283
Zesde druk, juni 2016

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Yelien zette haar tekenblok rechtop en keek er van een afstand naar. Ontwerp een poster, luidde de opdracht die meneer Van Riel de klas gegeven had. Ze had zichzelf getekend, wijdbeens staand in stoere laarzen met haar gitaar in de hand.

Music girl had ze in schreeuwend rode letters op de inktzwarte achtergrond geschreven.

Meneer Van Riel kwam naast haar staan en knikte goedkeurend. Toen ging de deur van het tekenlokaal open. Mevrouw Peeters kwam binnen in gezelschap van mevrouw Hofman, de muziklerares. Het geroezemoes verstilde.

Wat komen die hier doen? vroeg Yelien zich af terwijl ze op haar kruk ging zitten.

‘Julie vragen je natuurlijk af wat wij hier komen doen’, begon mevrouw Peeters. ‘Over twee maanden bestaat onze school vijftig jaar

en dat gaan we uitgebreid vieren. Er komt een galafeest...'

Het werd onrustig in de klas. Yelien keek om zich heen. Zo te zien was Eline haar avondjurk al aan het beschrijven.

'Maar daarover krijgen jullie later meer te horen. Er komt ook een feestelijke dag die door de eerste- en tweedejaars georganiseerd zal worden. Jullie krijgen de opdracht om een programma van een uur te bedenken. Er is één voorwaarde aan verbonden: de hele klas moet eraan meedoen.'

'Teamwork!' riep Ellen.

'Precies! Jij hebt het begrepen', knikte mevrouw Peeters. 'Alleen plannen waar de hele klas aan meewerkt worden door de jury beoordeeld.'

Yelien trok een denkrimpel. Jury?

'Wij zijn de jury.' Mevrouw Peeters wees naar mevrouw Hofman, meneer Van Riel en zichzelf. 'Jullie krijgen vijf dagen de tijd om plannen in te leveren, alleen of met een groepje. Over een week maken wij hier de uitslag bekend. Dus ik zou zeggen: veel inspiratie.'

De rest van haar woorden ging verloren in het tumult dat uitbrak.

'Een voetbaltoernooi!' riep Rick. Hij sprong van zijn kruk en keek enthousiast om zich heen.

'Jakkes! Geen voetbal', schrok Eline.

'Mag hockey wel?' vroeg Kato.

Veel hoofden schudden nee.

‘Geen sport’, jammerde Eva. ‘Ik vind de gymlessen al erg genoeg.’

‘Ik weet het!’ riep Sofie. ‘Laten we een modeshow houden.’

‘Ja, een modeshow!’ Anne en Claudia knikten eensgezind.

Eline keek verrast op. ‘Wat een leuk idee, ik had het zelf kunnen bedenken.’

Niels keek met grote ogen door zijn brillenglazen. ‘Een modeshow? Je denkt toch zeker niet dat ik voor gek ga lopen?’

Tom en Ruben hingen gierend van het lachen over de tafel. ‘Mag ik dan een rood rokje aan?’ brulde Ruben.

‘En hoge hakken!’ Tom liep een rondje op zijn tenen.

Yelien moest er ook om lachen. Een modeshow zat er niet in, dat was wel duidelijk.

‘Nou zeg!’ Sofie klonk diep beledigd. ‘Er is toch ook jongensmode! Doe eens normaal!’

‘Ik doe normaal,’ zei Ruben, ‘en daarom loop ik geen modeshow.’

De andere jongens knikten instemmend en precies op dat stille moment klonk de stem van Charlotte. ‘Ik heb een idee.’

Nu ging alle aandacht naar haar. Ze genoot ervan, dat kon je aan haar gezicht zien.

‘Vertel’, zei Yelien.

Charlotte streek in één vloeiende beweging haar lange, kastanjebruine krullen naar achteren en keek Yelien uitdagend aan. ‘Dat zeg ik niet. Je hoort het vanzelf, over een week, als de jury de uitslag bekendmaakt. Ik weet haast zeker dat mijn idee wint. Het is goed, simpel en de hele klas kan meedoen.’

Eline trok een lief gezichtje. ‘Je maakt het wel spannend. Kun je niet een heel klein beetje meer vertellen?’

Yelien viel haar bij. ‘We moeten er tenslotte allemaal aan meewerken, dan mogen we toch wel weten waaraan?’

Met haar neus in de lucht gaf Charlotte antwoord. ‘Nee. Ik zeg niets. Straks pik jij mijn plan in of ga je me na-apen.’

‘Oh, daar heb je haar weer’, zuchtte Emiel net hard genoeg om een vernietigende blik van Charlotte te krijgen. Hij boog zijn hoofd, keek met een schuine blik naar Yelien en gaf haar een knipoog.

‘Dat zag ik’, fluisterde Ellen in Yeliens oor. ‘Hij is leuk, vind je niet?’

Yelien knikte zwijgend. Emiel zag eruit alsof hij zo in de modeshow van Sofie kon lopen. Hij was lang, zelfs nog iets langer dan Marco, en altijd gekleed alsof hij levend uit een modeblad was gestapt. Hij speelde gitaar en kon er nog bij zingen ook. Dat laatste had ze toevallig van haar

gitaarleraar gehoord toen hij voorstelde of Emiel en zij geen duo konden vormen bij de eindshow. Ze had er niets meer over gehoord. Emiel was pas na de kerstvakantie in hun klas gekomen en Yelien was weggesmolten bij het zien van zijn blauwgrijze ogen en zijn blonde, sluike haar. Ze smolt nog steeds. In stilte, want een jongen die zo knap was als Emiel kon natuurlijk meisjes genoeg krijgen. Bijna alle meisjes uit de klas droomden in stilte van hem. Charlotte droomde zelfs hardop. Zoals zij achter hem aanliep... Zou Emiel dat echt niet in de gaten hebben? Yeliens ogen dwaalden van Emiel naar haar tekenblok op de tafel. De vuurrode letters dansten haar tegemoet: Music girl! Opeens kreeg ze een idee. Maar of de hele klas daaraan mee kon doen? Daar moest ze eens goed over nadenken. Emiel was de ideale persoon voor de mannelijke hoofdrol. Snel keek ze nog even opzij. Emiel zag het niet. Terwijl het geluid van de zoemer nog klonk, dook Kato al naast haar op. Haar rugzak bungelde halfopen over haar schouder. 'Zullen we een ijsje gaan eten bij Venezia? Ze zijn weer open.' En zonder het antwoord af te wachten ging ze verder: 'Maar dan moeten we wel snel weg, anders zit de hele school op het terras en is er voor ons geen plaats meer.' Weg was Kato.

Yelien pakte haar tekenblok en graaide haar potloden bij elkaar. Toen ze opkeek, zag ze hoe Kato als eerste het tekenlokaal uitstormde, gevolgd door Emma, Ellen en Eline. Ze zouden heus wel op haar wachten, dacht Yelien.

Op het terras van Venezia konden ze kiezen waar ze wilden zitten, er waren maar een paar tafeltjes bezet.

‘Daar!’ wees Yelien. ‘Daar zitten we lekker in de zon.’ Ze liep voorop naar het zitje aan de zijkant, naast het lage muurtje. De grote, glimmende ijskaart op de tafel zag eruit als een feestje. Kato had hem het eerst te pakken.

‘Zo’n grote coupe, daar gaat veel ijs in’, riep ze enthousiast. ‘Wat dachten jullie van Frollini, ijs met verrukkelijke, Italiaanse chocoladekoekjes? Of nee, wacht, Capriccio, roomijs met karamel en gesuikerde pinda’s? Jammie jammie...’

Eline sprong op, ging achter Kato staan en keek mee over haar schouder. ‘Amareno lijkt me lekker, ijs met zoete kersen.’

Kato knikte instemmend. ‘Of stracciatella met pistache, die stracciatella zit bomvol brokjes chocola. Nou?’ Vragend keek ze haar vriendinnen aan.

Ellen stak haar hand uit. ‘Laat eens zien.’

Met tegenzin gaf Kato de ijskaart uit handen.

‘Pittige prijzen’, schrok Ellen. ‘Vorig jaar waren ze zo duur toch niet? Ik ben echt niet van plan

mijn hele zakgeld aan Venezia te geven. Nee, zo'n coupe is mij te duur. Ik neem gewoon een hoorntje met twee smaken.'

'Dat is slim,' vond Kato, 'want dan kunnen we vaker komen. Dan neem ik vanille met chocola, of nee, chocola met frambozen. Maar vanille is ook lekker... Ik neem vanille met chocola en frambozen. En jij?' Ze keek naar Yelien, die tegenover haar in de zon zat.

Diep in gedachten staarde Yelien voor zich uit. Al bij de Frollini waren haar gedachten afgedwaald naar het schoolfeest. In haar hoofd was ze de plannen en rollen aan het uitwerken. Ellen stootte haar vriendinnen aan en wees naar Yelien. 'Starende ogen zijn verliefd.'

De vriendinnen giechelden stilletjes, toen riepen ze in koor: 'Yelien! Wakker worden!'

Yelien vloog een halve meter omhoog van haar stoel. 'Ik schrik me rot. Wat is er aan de hand?' 'We wilden alleen maar weten wat voor ijsje jij wilde', lachte Kato.

'En ik zou weleens willen weten waar jij met je gedachten zat', zei Ellen. 'Je leek zo ver weg. Vertel eens.'

Yelien boog zich naar voren. 'Eigenlijk is het nog geheim...' begon ze.

'Ik ben gek op geheimen', verzuchtte Eline. 'Vertel snel.'

Yelien keek van de een naar de ander. 'Ik dacht...

Nee, laten we eerst maar ijs bestellen.’
‘Wat jammer’, zei Ellen. ‘Het was net zo spannend.’

Kato sprong op. ‘Wie gaat er mee bestellen?’

‘Ik’, zei Emma. Ze ging naast Kato staan.

‘Hebben de signorita’s een keuze gemaakt?’

Ze deed ijsmaker Antonio na.

‘Roomijs met karamel’, zei Yelien.

‘Ik ook’, knikte Ellen.

Eline haalde haar portemonnee tevoorschijn.

‘Ik wil hetzelfde.’

Emma zamelde het geld in en volgde Kato naar binnen.

Antonio begroette hen uitbundig. Zijn schaterende lach klonk tot over het terras.

Toen ze weer buitenkwamen droeg Kato een citroengeel dienblad met de bestelling.

‘Nieuwe dienbladen’, stelde Ellen vast.

Daarna werd het stil.

‘Maar het ijs is nog net zo lekker als vorig jaar’, smakte Kato na een poos.

Emma knikte. Ze had, net als Kato, vanille, chocolade en frambozen besteld en moest nu druk aan alle kanten likken om het smeltende ijs op te vangen.

‘Vertel je geheim eens, Yelien’, zei ze tussen twee likjes door.

‘Ssst’, siste Yelien. Ze maakte een hoofdbeweging naar de andere kant van het terras, waar

Charlotte arriveerde met Eva, Sofie, Claudia en Anne. 'Jullie mogen het wel weten, maar voor hen moet het echt geheim blijven.' Op gedempte toon sprak Yelien verder. 'Ik heb een plan bedacht voor het schoolfeest: we maken een musical.'

'Een mu...' riep Kato uit. Maar al bij de eerste lettergreep kreeg ze een por van Eline. 'Suffie! Het is een geheim, weet je nog? Dat kun je hier toch niet over het terras roepen.'

Kato kreeg een rood hoofd. 'Sorry. Ik was te enthousiast.' Snel keek ze om zich heen.

Op het terras was intussen geen lege stoel meer te vinden, de halve school zat er.

Samenzweerderig keek Kato hun kringetje rond. 'Een musical', fluisterde ze. 'Dat vind ik echt een te gek idee. Welke musical?'

Yelien schoof naar het puntje van haar stoel. 'We maken onze eigen musical.'

'Is dat niet veel te moeilijk?' Emma zei het met een zucht.

Yelien schudde het hoofd. 'We bedenken een verhaal, kiezen liedjes die daarbij passen en maken zelf nieuwe songteksten. Eline is goed in gedichten maken, samen komen we er vast wel uit. En Marco is zo handig met zijn mengpaneel, hij kan er vast voor zorgen dat we van de gekozen nummers alleen de begeleiding horen. Daar zingen we dan onze eigen teksten bij.'

Eline begon enthousiast te knikken. ‘Maken we er een liefdesverhaal van? Please, eentje met een happy end.’

‘Maar niet te zoet’, vond Ellen. ‘Er mag best wat drama in zitten, een uur lang alleen maar hartjes en roze wolkjes wordt zo gauw saai.’

‘Dat vind ik ook’, zei Kato weer net iets te hard.

‘Ssst’, waarschuwden haar vriendinnen.

‘Een liefdesdrama dan?’ probeerde Eline nog eens. ‘Bijvoorbeeld... een meisje wordt verliefd

op een jongen. Maar hij ziet haar niet staan omdat een ander meisje al zijn aandacht wil.

En juist als dat eerste meisje de hoop opgeeft, worden ze opeens heel erg verliefd.’

‘Dat klinkt best dramatisch’, knikte Yelien. ‘Er zit genoeg afwisseling in zodat we ook heel verschillende liedjes kunnen gebruiken. Droevige en vrolijke...’

‘Wat zitten jullie geheimzinnig te doen?’

Met een ruk keek Yelien om. Achter haar stond Charlotte fijntjes te lachen.

‘Dachten jullie dat ik niets in de gaten had?’

Jullie zitten plannen te maken voor het schoolfeest, dat heb ik heus wel door. Jammer dat er maar één plan kan winnen.’ Ze gooide haar haren naar achteren en liep terug naar haar eigen groepje.

‘Hoe lang stond ze al achter me?’ Yelien keek haar vriendinnen aan. ‘Zou ze iets gehoord hebben?’

Emma schudde haar hoofd. ‘Ze heeft nog geen drie tellen achter je gestaan.’

Yelien reageerde opgelucht. ‘Gelukkig. Als iedereen nu eens twee of drie lievelingsliedjes zoekt die bij ons verhaal passen, dan kunnen we een volgorde maken en teksten schrijven.’

‘Weet je zeker dat de hele klas mee kan doen?’ vroeg Emma.

Yelien knikte. ‘We hebben mensen nodig voor de muziek, het licht en het geluid. We hebben een decor nodig en hoofdrolspelers, figuranten, een achtergrondkoor... En ik vergeet vast nog wat.’

‘Emiel moet de mannelijke hoofdrol krijgen’, vond Eline.

Daar was iedereen het mee eens.

‘En de vrouwelijke hoofdrol is voor Yelien’, vond Ellen. ‘Zij heeft het plan bedacht. Bovendien kan ze echt goed zingen.’

‘Daar zal Charlotte niet blij mee zijn’, zei Emma zacht.

‘Dat klopt’, zei Ellen. ‘Maar Charlotte mag best eens weten dat de wereld niet alleen om haar draait.’

Yelien was het met haar eens. ‘Als we het verhaal van Eline volgen, hebben we toch nog een tweede vrouwelijke hoofdrol nodig.’

‘Nou, dat zal Charlotte dan wel worden’, zei Kato. ‘Mevrouw Hofman trekt haar altijd voor.’

‘Nee, dat is niet zo’, protesteerde Yelien. ‘Het lijkt

alleen maar zo, omdat Charlotte altijd doet alsof ze de ster van de klas is.'

'Ja,' knikte Emma, 'Charlotte probeert altijd het lievelingetje van de leerkrachten te zijn.'

Daar was iedereen het mee eens.

Fluisterend bespraken ze de rolverdeling van de klas.

Yelien slaakte een zachte zucht van opluchting, blij dat haar vriendinnen het met haar plan eens waren. Die rolverdeling kwam nog wel. Haar ogen gleden naar de overkant van de straat. Het terras voor het Grand Café zat ook behoorlijk vol. Iedereen wilde blijkbaar naar buiten nu het lente werd.

Ach, kijk eens, daar liep papa. Zijn blauwe colbertje hing losjes over zijn schouder en zijn bruine haren deinden mee met elke stap die hij zette. Yelien volgde hem met haar ogen toen hij het terras van het Grand Café opliep. Hij bleef staan en keek om zich heen. Hij zocht natuurlijk een plekje, dacht ze. Of zou hij met mama afgesproken hebben dat ze samen een cappuccino gingen drinken omdat het eindelijk lente was? Ze vond het een grappig idee: zij op het ene terras en haar ouders nietsvermoedend aan de overkant.

Nu ging papa zitten, aan een leeg tafeltje. De ober die toeschoot wimpelde hij af met een simpel handgebaar, alsof hij wilde zeggen: wacht

even, er komt nog iemand. Grappig, om zo naar je vader te kijken terwijl hij geen idee heeft dat je in de buurt bent. Maar ook een beetje raar, alsof ze hem bespioneerde. Zo gauw hij haar kant uitkeek zou ze even opstaan en zwaaien, zodat hij wist dat ze daar zat.

Ze boog zich naar haar vriendinnen. ‘Weet je wie daar aan de overkant zit?’ Ze hoorden het niet, ze hadden het te druk met de musical en de rol die Charlotte daarin zou spelen.

Yeliens ogen gleden weer naar de overkant. Er liep een vrouw langs het Grand Café. Ze was niet eens zo jong meer, maar ze had iets waardoor je wel naar haar móést kijken. Haar strakke, zwarte jurkje hield niets van haar lichaam geheim en showde vol trots haar ronde borsten en billen. Zelfs de kuiten van haar lange, slanke benen waren rond. Haar rode naaldhakken waren duizelingwekkend hoog en hadden precies de kleur van haar tas, die zwierig om haar schouder hing. Ook haar lippen waren bloedrood. Al net zo bijzonder was haar asblonde haar dat in wilde lokken bijna tot aan haar middel reikte. Soepel als een panter bewoog de vrouw zich voort, terwijl haar leeuwenmanen bij elke stap dansten. Ze had een aantrekkingskracht waardoor Yelien haar ogen niet van haar los kon maken. Ze zag hoe de vrouw het terras van het Grand Café opliep, stilstond en om zich

heen keek. Yelien keek mee en zag alle ogen vol bewondering op de vrouw gericht.

En toen sprong haar vader op en zwaaide. In een reflex stak Yelien haar hand op om terug te zwaaien, maar hij zag haar niet. Hij had zijn stoel weggeschoven en liep met uitgestrekte armen op de vrouw af. Yelien sloot haar ogen en kreunde inwendig. Toen ze weer keek bracht haar vader de vrouw naar zijn tafel. Zijn hand rustte halverwege haar rug, net onder de leeuwenmanen. Belachelijk gewoon, zo'n wereldvrouw kon toch zelf wel naar een terrasstoel lopen? Papa schoof zelfs een stoel voor haar terug en nog voor hij zelf ging zitten zwaaide hij naar de ober. Mevrouw moest op haar wenken bediend worden.

Hadden ze elkaar soms ook gezoend? Wat stom dat ze haar ogen dichtgeknepen had, nu wist ze het niet.

Doodstil zat ze op het terras van Venezia. Ze wilde weg, het liefst meteen, maar ze had het gevoel dat ze haar armen en benen niet kon bewegen. Het was alsof ze naar een film keek waarin de verkeerde mensen een rol speelden. Moest je die ober zien. Met een zwierig gebaar plaatste hij het dienblad op het tafeltje. Dat kon ook wel minder overdreven. De man liep trouwens wel erg stijfjes, net een pinguïn in zijn zwarte pak met dat witte overhemd.

Ze zag hoe papa iets uit de binnenzak van zijn jasje haalde. Daar zat zijn portemonnee toch niet? Nee, hij haalde iets anders tevoorschijn. Ze kon niet zien wat het was. Papa legde het voor zich neer op tafel en keek ernaar. De vrouw keek ook. Net als Yelien. Ze zag de twee gebogen hoofden. De bruine en de blonde haren raakten elkaar. Ze voelde zich misselijk worden. Waarschijnlijk zat mama nu nietsvermoedend thuis achter haar computer te werken, terwijl papa hier met zo'n... zo'n mens op het terras zat te flierefluiten.

Emma stootte haar aan. 'Naar wie zat jij te zwaaien?'

'Dat was een vliegje.' Yelien zei het met dichtgeknepen keel. Ze keek nog een keer vluchtig naar de twee aan de overkant. 'Ik wil naar huis.'

Naar huis? Opeens staarde iedereen haar aan. 'We zitten midden in de rolverdeling!' protesteerde Kato.

Jullie wel, dacht Yelien. Het was mijn idee, maar voor mij hoeft het al niet meer. Ze wilde weg, hoe sneller hoe beter. In elk geval voordat een van haar vriendinnen zou zeggen: 'Zeg, Yelien, is dat je vader niet daar aan de overkant? Hij is niet met je moeder.'

Ze mochten hem in geen geval met die vrouw zien.

Ellen legde een hand op haar arm. ‘Wat is er met jou? Je kijkt alsof je zojuist een spook hebt gezien.’

Een spook? Nee, van een spook zou ze minder geschrokken zijn.

‘Ik voel me niet goed. Ik wil naar huis.’

‘Spreken we zondagmiddag af?’ vroeg Kato.

‘Ja, dan nemen we meteen de liedjes mee die we uitgezocht hebben’, zei Eline.

Ze hadden haar niet eens meer nodig, dacht Yelien.

‘Kan het bij jou?’ vroeg Ellen.

‘Eh...’ Yelien aarzelde. Kon het bij haar? Zou zondag alles nog hetzelfde zijn? Zou het ooit nog hetzelfde zijn? Kom op, wat stond ze nou opeens zielig te doen? Zij was toch altijd degene die het hoofd koel hield? Als iemand een probleem had, stond zij klaar met goede raad. En nu ze zelf iets had, zat ze meteen in de put. Dat kon toch niet? ‘Ja, natuurlijk kan het bij mij.’

Ze stonden op.

‘Ciao, signorita’s!’ Antonio zwaaide hen uit met een lach van oor tot oor. De haartjes van zijn stoppelige wenkbrauwen piekten vrolijk in het rond.

‘Ciao, Antonio!’ Yelien stak haar hand op naar de ijsmaker. Met een kaarsrechte rug liep ze van het terras naar haar fiets. Ze pakte haar sleuteltje. Maar opeens bedacht ze zich. Ze liep naar de

rand van het trottoir en ging op haar tenen staan. Als papa opkeek, moest hij haar wel zien. En dan had hij heel wat uit te leggen. Maar papa keek niet op. Samen met de wereldvrouw was hij nog steeds verdiept in wat er op tafel lag. Dat mocht wel iets heel bijzonders zijn. Ze nam haar fiets en stapte op. Ze zette er meteen een flinke vaart in. Haar vriendinnen volgden met rode wangen van inspanning. ‘Wie heeft ons vriendinnendagboek?’ vroeg Kato hijgend. ‘Ik!’ pufte Ellen. ‘Wil jij het hebben?’ Kato knikte. ‘Het hoeft niet meteen, maar als er binnenkort spannende dingen gebeuren, vind ik het leuk om er iets over te schrijven.’ ‘Tot zondag!’ Yelien stak haar hand op en sloeg af. Emma fietste met haar mee. Eline remde af en stuurde haar fiets het gangetje in. ‘Zondag zal ik het dagboek meenemen’, beloofde Ellen. Ze zwaaide Kato na en reed de oprit op. Mama had nog spreekuur, zag ze, en papa was weg. Zeker op huisbezoeken. Ellen ging meteen door naar haar eigen kamer. Ze haalde het dagboek tevoorschijn en bladerde erin. Ze had er nog niets in geschreven. Een poosje zat ze in gedachten verzonken te dromen boven een nieuwe, witte bladzijde. Toen pakte ze de pen die bij het dagboek hoorde en ze begon te schrijven.

Lief dagboek

Tij kunt het beste een geheim bewaren van ons allemaal, daarom durf ik het wel aan jou te laten weten: ik geloof dat ik verliefd ben!

Nee, foutje: ik weet wel zeker dat ik verliefd ben. Op wie? Op Emiel natuurlijk, op wie anders... De hele klas is op Emiel, dus de kans dat hij mij ziet staan, is maar klein. Waarom?

Omdat ik eigenlijk een onopvallend type ben.

Lengte: gemiddeld.

Bouw: gemiddeld.

Haarkleur: niet donker, niet blond, maar gemiddeld.

Stem: niet te hard of te zacht, te hoog of te laag, eigenlijk een beetje gemiddeld.

Kleding: zo'n beetje als de rest van de klas.

Uiterlijk val ik dus niet op. Dat is wel een probleem. Maar er is nog een probleem:

ik geloof dat Yelien Emiel ook meer
dan alleen maar leuk vindt.
En Yelien is niet zo'n onopvallend typetje.

Lengte: lang.
Bouw: slank.
Haarkleur: blond.
Stem: klinkt als muziek.
Kleding: stijlvol.

Ik ben bang dat Yelien eerder opvalt dan ik.
Dat weet ik trouwens wel zeker.
En als dat mooie plan van die musical
doorgaat en Emiel en Yelien de hoofdrollen
spelen, weet ik nu al wat er dan gebeurt:
ze worden verliefd.
Arme, zielige ik. Is er nog hoop dat het
anders loopt? Maak ik nog een kans?
Lief dagboek, duim voor me.
Of eh... kun je misschien een klein wondertje
doen, waardoor Emiel me wel ziet?

Please, help me!
Ellen